09/10/2020

Όταν ο κτύπος της καρδιάς γίνεται η ανώτερη προσευχή

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ένας Ιερεύς που επέζησε των διωγμών έγραψε τα ακόλουθα για την κράτησή του: «*Δεν θα πάψω να ευγνωμονώ τον Θεό, για τα χρόνια που πέρασα φυλακισμένος σε απόλυτη απομόνωση. Ήμουν, για τρία χρόνια, σε δέκα μέτρα βάθος, κάτω από την επιφάνεια της γης. Ποτέ δεν άκουσα μία κουβέντα, ποτέ δεν είπα μία κουβέντα. Δεν υπήρχαν βιβλία. Οι εξωτερικές φωνές, όλες σιώπησαν. Οι φύλακες φορούσαν υποδήματα με λαστιχένιες σόλες, δεν ακουγόταν ο ερχομός τους.*

Μετά, καθώς ο καιρός περνούσε, σιώπησαν και όλες οι εσωτερικές φωνές. Μας έδιναν φάρμακα [Σημ.: εννοεί ψυχοφάρμακα], μας έδερναν. Λησμόνησα όλη την θεολογία. Λησμόνησα όλη την Αγία Γραφή. Μία ημέρα πρόσεξα πως είχα ξεχάσει και το "Πάτερ ημών". Δεν μπορούσα να το θυμηθώ. Ήξερα πως άρχιζε με το "Πάτερ ημών", αλλά δεν γνώριζα πια πώς ήταν η συνέχεια. Κράτησα την αισιοδοξία μου και είπα: "Πάτερ ημών, έχω ξεχάσει την προσευχή, αλλά Συ σίγουρα την γνωρίζεις. Σε παρακαλώ, βάλε αντί για μένα έναν Άγγελο να την λέει κι εγώ θα σιωπώ"!

Για ένα διάστημα η προσευχή μου ήταν "Ιησού, σε αγαπώ". Και μετά από λίγο και πάλι, "Ιησού, σε αγαπώ". Αργότερα, μού ήταν δύσκολο να λέω έστω και αυτό, γιατί μας έδιναν μία φέτα ψωμί για μία εβδομάδα. Ήταν οι ξυλοδαρμοί και τα μαρτύρια και η έλλειψη φωτός και άλλα πράγματα. Ήταν πια αδύνατο να συγκεντρώσω το μυαλό μου, ώστε να λέω έστω και το "Ιησού, σε αγαπώ". Η υψηλότερη μορφή προσευχής που γνωρίζω είναι το ήσυχο κτύπημα της καρδιάς που αγαπά Αυτόν. Ο Ιησούς χρειάζεται απλά να ακούει "τικ-α-τοκ", "τικ-α-τοκ" και θα γνωρίζει πως κάθε χτύπημα είναι αφιερωμένο προς Αυτόν

».

Πηγή: Περιοδικό “Πρωτάτον”, φ. Ιαν. Φεβρ. 1991, σελ. 27. Για τις συνθήκες κράτησης των Χριστιανών κρατουμένων στα Σοβιετικά στρατόπεδα – φυλακές, βλ. και το βιβλίο “Ο π. Αρσένιος” Α’ & Β’, έκδοσις Μονής Παρακλήτου.